

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Dorota Węgrzyn

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2018 r. we W.

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Zarządcy masy sanacyjnej (...) Park Sp. z o.o. w restrukturyzacji z siedzibą we W.

o wynagrodzenie i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

I. zasądza od strony pozwanej Zarządcy masy sanacyjnej (...) Park sp. z o.o. w restrukturyzacji we W. na rzecz powoda K. K.:

1) kwotę 15.688,82 zł (piętnaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 7.844,41 zł od dnia 11.06.2017r. do dnia zapłaty;
- 7.844,41 zł od dnia 11.07.2017r. do dnia zapłaty;

2) kwotę 297,07zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych i siedem groszy) tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie;

II. umarza postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew;

III. nie obciąża powoda kosztami postępowania w sprawie;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 12.100zł.

UZASADNIENIE

Powód K. K., pozewem z dnia 19 października 2017r. (data prezentaty) domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Park sp. z o.o. we W., kwoty 25.361,78zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 12.100zł od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 13.261,78 zł od dnia 11 lipca 2017r. do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania podał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 2 lutego 2017r. na czas nieokreślony,

w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku radcy prawnego, za wynagrodzeniem w wysokości 12.100zł brutto, które miało być wypłacane najpóźniej do 10 dnia następnego miesiąca kalendarzowego. Wskazał, iż strona pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia za pracę za okres od lutego do czerwca 2017 roku, przy czym w niniejszym postępowaniu domaga się należnego mu wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku w kwocie 12.100zł oraz za czerwiec 2017 roku w kwocie 12.100zł. Podał, iż umowa o pracę została rozwiązana na mocy porozumienia stron

z dnia 30 czerwca 2017 r. co uzasadnia również żądanie zasądzenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 1.161,78zł. Podkreślił dalej, że w treści porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę strona pozwana uznała jego roszczenie m.in. z tytułu zaległego wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku w wysokości 8.500zł netto oraz za czerwiec 2017 roku w wysokości 8.500zł netto, zaś w treści zaświadczenia o niewypłaconych świadczeniach z dnia 30 sierpnia 2017r. także

w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 1.161,78zł. Wskazał, iż pomimo bezspornego i wymagalnego roszczenia o zapłatę pozwana do dnia wytoczenia powództwa nie uiściła przysługujących mu należności.

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2017 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, tut. Sąd nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę 25.361,78zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- **12.100 zł od dnia 11.06.2017r. do dnia zapłaty,**
- **13.261,78 zł od dnia 11.07.2017r. do dnia zapłaty,**

i kwotę 2.400zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oraz na rzecz Skarbu Państwa kwotę 317,25 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw. (nakaz, k. 64)

Postanowieniem z dnia 13 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu (sygn. akt VIII GR 25/17) otworzył wobec strony pozwanej postępowanie sanacyjne, w którym zarządcą została wyznaczona A. Ł.. (postanowienie, k. 79-80).

Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2018 r. tut. Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 27 października 2017r., zawiesił postępowanie w sprawie i wezwał do udziału w sprawie zarządcę (...) Park sp. z o.o. we W.. (postanowienie, k. 85).

W piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2018 r. (data stempla pocztowego) zarządca masy sanacyjnej (...) Park sp. z o.o. w restrukturyzacji we W., wniósł – jak wynika z treści pisma – o oddalenie powództwa wskazując, że objęte pozwem roszczenie powoda zostało w całości uznane w spisie wierzytelności sporządzonym w toku postępowania restrukturyzacyjnego w związku z czym dalsze prowadzenie postępowania jest zbędne.

Jednocześnie wniósł o zastosowanie w sprawie art. 310 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – prawo restrukturyzacyjne i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów niniejszego postępowania według norm prawem przewidzianych (względnie o nieobciążanie strony pozwanej przedmiotowymi kosztami na rzecz powoda).

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2018 r. tut. Sąd, na podstawie art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c., podjął zawieszono postępowanie przeciwko zarządcy (...) Park sp. z o.o. we W.. (postanowienie, k. 120).

W piśmie procesowym z dnia 21 maja 2018 r., sprecyzowanym następnie w piśmie procesowym z dnia 17 lipca 2018 r., powód, w związku z częściową zapłatą należności objętych pozwem, cofnął powództwo co do kwoty 9.672,96 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty:

- 1) 15.688,82 zł (tytułem wynagrodzenia za pracę za maj i czerwiec 2017 roku w wysokości po 7.844,41 zł za każdy miesiąc) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:
  - 7.844,41 zł od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,

- 7.844,41 zł od dnia 11 lipca 2017r. do dnia zapłaty,
- 2) 140,49 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie liczonymi od kwoty 4.255,59 zł za okres od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia 6 lutego 2018r.,
- 3) 156,58 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie liczonymi od kwoty 5.417,37 zł za okres od dnia 11 lipca 2017r. do dnia 6 lutego 2018r.

Jednocześnie co do kwoty 9.672,96 zł powód wniósł o umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu stanowiska podał, iż pozwany dokonał wypłaty z środków pochodzących z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w dniu 6 lutego 2018 r. kwoty 9.672,96 zł brutto co jednak nie pozbawia go prawa do odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie w/w kwoty a także roszczenia o wypłatę pozostałej kwoty 15.688,82 zł wraz z należnymi odsetkami.

Postanowieniem z dnia 9 października 2018 r. tut. Sąd sprostował oznaczenie strony pozwanej poprzez prawidłowe oznaczenie pozwanej jako zarządca masy sanacyjnej (...) Park sp. z o.o. w restrukturyzacji we W.. (postanowienie, k. 157)

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny:

Powód K. K. był zatrudniony u strony pozwanej – (...) sp. z o.o. we W. w okresie od dnia 3 lutego 2017r. do dnia 30 czerwca 2017r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku radcy prawnego.

Zgodnie z umową o pracę miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 12.100 zł brutto.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 2 lutego 2017r., k. 9-11 oraz w aktach osobowych powoda

- świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 2017r., k. 29-30 oraz w aktach osobowych

powoda

Strona pozwana nie wypłaciła powodowi należnego mu wynagrodzenia za pracę za miesiące:

- maj 2017 roku w kwocie 12.100 zł,
- czerwiec 2017 roku w kwocie 12.100 zł.

Powód nie otrzymał również ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 1.161,78zł.

Dowód: - porozumienie o rozwiązaniu umowy, k. 26-27 oraz w aktach osobowych powoda

- zaświadczenie z dnia 30 sierpnia 2017r. o niewypłaconych świadczeniach, k. 15

- protokół kontroli PIP z dnia 14 lipca 2017r., k. 31-63

Pismem z dnia 14 września 2017r. powód wezwał stronę pozwaną (...) Park sp. z o.o. we W. do zapłaty należnych mu roszczeń pracowniczych za okres od dnia 3 lutego 2017r. do dnia 31 czerwca 2017r. oraz rozliczenia kosztów podróży służbowych w łącznej kwocie 59.183,54zł.

Dowód: - pismo z dnia 14 września 2017r., k. 28

Postanowieniem z dnia 13 października 2017r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu (sygn. akt VIII GR 25/17) otworzył wobec strony pozwanej postępowanie sanacyjne.

W toku postępowania sanacyjnego w spisie wierzytelności, pod pozycją 132, zostały ujęte wierzytelności powoda w łącznej kwocie 60.957,10 zł, w tym kwota:

- 12.100 zł – wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku,
- 12.100 zł – wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku,
- 1.161,78 zł – ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

W dniu 6 lutego 2018 r. ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wypłacono powodowi kwotę:

- 4.255,59 zł – wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku,
- 4.255,59 zł – wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku,
- 1.161,78 zł – ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- postanowienie z dnia 13 października 2017r., k. 79-80
- odpis z KRS pozwanej, k. 81-84 i k. 153-156
- lista wierzytelności, k. 113-114
- lista płac z FGŚP, k. 138
- listy płac, k. 140-146
- potwierdzenia przelewów, k. 147-148

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie za pracę powoda, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, wynosi 12.100 zł brutto, tj. 8.431,39 zł netto.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 3 lipca 2018r., k. 137

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił opierając się na dowodach z dokumentów, niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Oceniając zasadność objętego żądaniem pozwu roszczenia podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż w niniejszej sprawie bezspornym był zarówno fakt zatrudnienia powoda przez pozwaną w okresie od dnia 3 lutego 2017r. do dnia 30 czerwca 2017r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku radcy prawnego jak i fakt, że na w/w stanowisku należne powodowi wynagrodzenie za pracę wynosiło 12.100 zł brutto miesięczne.

Nie stanowiło także sporu, że pracodawca powoda nie wypłacił powodowi należnego mu wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku w kwocie 12.100 zł oraz za czerwiec 2017 roku w kwocie 12.100zł a także należnego powodowi ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 1.161,78zł.

Okolicznością bezsporną było także to, iż w toku postępowania sanacyjnego w spisie wierzytelności, pod pozycją 132, zostały ujęte wierzytelności powoda w łącznej kwocie 60.957,10 zł, w tym kwota 12.100 zł – wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku, kwota 12.100 zł – wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku i kwota 1.161,78 zł – ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy a także to, że w dniu 6 lutego 2018 r. ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wypłacono powodowi kwotę 4.255,59 zł – wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku, kwotę 4.255,59 zł – wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku oraz kwotę 1.161,78 zł – ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Powyższe znajduje zresztą potwierdzenie w dokumentacji akt osobowych powoda w tym zwłaszcza w łączącej strony postępowania umowie o pracę i w treści wystawionego powodowi świadectwa pracy a także w porozumieniu o rozwiązaniu umowy, zaświadczeniu z dnia 30 sierpnia 2017r. o niewypłaconych świadczeniach, protokole kontroli PIP z dnia 14 lipca 2017r., liście wierzytelności, liście płac z FGŚP, listach płac i potwierdzeniach przelewów na rzecz powoda.

Nadto także pełnomocnik strony pozwanej, na rozprawie w dniu 9 października 2018 r., oświadczył, że strona pozwana nie kwestionuje roszczenia powoda.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż roszczenie powoda o zasądzenie wynagrodzenia za pracę znajduje oparcie w treści art. 22 § 1 k.p., zgodnie z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem, jak również w treści art. 80 zd. I k.p. stanowiącym, że za wykonaną pracę przysługuje wynagrodzenie.

Jak wynika dalej z treści art. 85 § 1 i § 2 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie, przy czym wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego sprawy nie budzi wątpliwości, iż wobec faktu, iż ostatecznie - w toku niniejszego postępowania,

tj. w dniu 6 lutego 2018r. - powodowi wypłacona została ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych kwota 4.255,59 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku oraz kwota 4.255,59 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku, strona pozwana winna wypłacić powodowi kwotę 7.844,41 zł (12.100 zł /wynagrodzenie należne/ - 4.255,59 zł /wypłacone wynagrodzenie/) tytułem wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku oraz kwotę 7.844,41 zł (12.100 zł /wynagrodzenie należne/ - 4.255,59 zł /wypłacone wynagrodzenie/) tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku, tj. łącznie 15.688,82 zł.

W konsekwencji powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I podpunkt 1) wyroku i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 15.688,82 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za maj i czerwiec 2017 roku, opierając rozstrzygnięcie o należnych odsetkach na treści art. 481 k.c. i art. 85 § 2 k.p., nakazującego wypłatę wynagrodzenia za pracę z dołu, nie później niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. W związku z powyższym w odniesieniu do poszczególnych należności zasądzonych na rzecz powoda, strona pozwana pozostawała w opóźnieniu począwszy od 11 - tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które powodowi należało się wynagrodzenie.

Za uzasadnione uznać także należało, w ocenie Sądu, wobec treści przepisu art. 481 k.c., art. 85 § 2 k.p. i art. 171 § 1 k.p., żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 140,49 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie na rzecz powoda kwoty 4.255,59 zł (część wynagrodzenia za pracę za maj 2017 roku – podlegająca wypłacie w terminie do dnia 10 czerwca 2017r. a wypłacona powodowi dopiero w dniu 6 lutego 2018 r.) liczonych za okres od dnia 11 czerwca 2017r. do dnia 6 lutego 2018r. oraz kwoty 156,58zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie na rzecz powoda kwoty 5.417,37 zł (4.255,59 zł/ część wynagrodzenia za pracę za czerwiec 2017 roku podlegająca wypłacie w terminie do dnia 10 lipca 2017r./ + 1.161,78zł /ekwiwalent za urlop wypoczynkowy/ - wypłacone powodowi w dniu 6 lutego 2018 r.) liczonych za okres od dnia 11 lipca 2017r. do dnia 6 lutego 2018r.

W tym zakresie Sąd uwzględnił także fakt, iż prawo do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy staje się wymagalne z dniem rozwiązania (wygaśnięcia) stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2017 r., II BP 11/15, MoPr 2017, Nr 7, s. 376).

W konsekwencji powyższego przyjęć należy, iż kwota ekwiwalentu w wysokości 1.161,78zł winna być wypłacona powodowi z dniem 30 czerwca 2017r. (data rozwiązania umowy o pracę), podczas, gdy jej faktyczna wypłata powodowi nastąpiła dopiero w dniu 6 lutego 2018r. Powód domagał się jednak zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie ekwiwalentu od dnia późniejszego, tj. od dnia 11 lipca 2017r.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I podpunkt 2) wyroku i zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 297,07zł (140,49zł + 156,58zł) tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się początkowo zasądzenia od strony pozwanej kwoty 25.361,78zł jednak w piśmie procesowym z dnia 21 maja 2018r., sprecyzowanym następnie w piśmie procesowym z dnia 17 lipca 2018r., w związku z częściową zapłatą należności objętych pozwem, cofnął powództwo co do kwoty 9.672,96zł ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew, uznając, że cofnięcie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, a przy tym nie narusza słusznego interesu powoda. (punkt II wyroku)

Zgodnie z przepisem art. 310 zd. I ustawy z dnia 15 maja 2015r. (tj. Dz. U. z 2017r., poz. 1508) otwarcie postępowania sanacyjnego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności.

Jak jednak wynika z treści art. 310 zd. II powołanej ustawy koszty postępowania obciążają wszczynającego postępowanie, jeżeli nie było przeszkód do umieszczenia wierzytelności w całości w spisie wierzytelności.

Powyższe regulacja nie wyłącza jednak, w ocenie Sądu, możliwości stosowania w sprawie dyspozycji art. 102 k.p.c., w sytuacji gdy spełnione zostaną przesłanki warunkujące jego stosowanie.

Taka zaś sytuacja uzasadniająca stosowanie powołanego przepisu wobec powoda wystąpiła w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie niewątpliwie wierzytelności powoda zostały w całości ujęte w spisie wierzytelności niemniej jednak zważyć wypadnie, iż na moment wytoczenia powództwa, powód, obiektywnie oceniając, mógł nie wiedzieć o możliwości uzyskania przez niego zaspokojenia w związku z wdrożeniem w stosunku do strony pozwanej postępowania sanacyjnego skoro okres od otwarcia postępowania sanacyjnego (w dniu 13 października 2017 r.) do złożenia pozwu

(w dniu 19 października 2017r.) wynosił zaledwie kilka dni, co mogło uniemożliwić powodowi uzyskanie informacji o otwarciu w/w postępowania.

Nadto zważyć wymaga, iż inicjując postępowanie sądowe powód dochodził roszczeń z zakresu prawa pracy, które na tle stosunków rozszczeniowych posiadają charakter specyficzny (por. orz. SN z dn. 5.12.1967 r. III PRN 78/67 OSNC 1968\11\185, orz. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III APz 135/92). Nie można zaś stawiać powodowi zarzutu, że wytoczył powództwo niezasadnie skoro był przekonany o słuszności swojego powództwa.

Co równie istotne za stosowaniem w sprawie treści regulacji art. 102 k.p.c. przemawiają także okoliczności dotyczące przebiegu samego postępowania,

z których jednoznacznie wynika, iż ustanowienie pełnomocnika w sprawie przez zarządcę strony pozwanej i zgłoszenie się przez niego do udziału w sprawie nastąpiło dopiero na rozprawie w dniu 9 października 2018r. jak również, że czynności pełnomocnika w żaden sposób nie przyczyniły się do wyjaśnienia istoty sprawy a jedynie ograniczyły się do udziału w rozprawie w dniu 9 października 2018r. oraz do złożenia na niej oświadczenia o podtrzymaniu dotychczasowego stanowiska zarządcy i złożenia wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Powyższe okoliczności należało, w ocenie Sądu, uznać za uzasadniające nie obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz zarządcy strony pozwanej. Żądane przez zarządcę strony pozwanej koszty były bowiem niewspółmierne do podjętych przez jego pełnomocnika czynności, które to czynności nie wymagały żadnego merytorycznego nakładu pracy (na tę okoliczność, jako przesłankę odstąpienia od obciążenia kosztami strony przegrywającej zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 grudnia 2011 r. II CZ 105/11 LEX nr 1102858). Sąd zważył w tym zakresie również na fakt, iż wprawdzie ustanowienie pełnomocnika procesowego jest prawem stron postępowania gwarantowanym przepisami procesowymi niemniej jednak nie może ono mieć decydującego czy też wreszcie wyłącznego wpływu na zasadność stosowania w określonych sytuacjach dobrodziejstwa regulacji art. 102 k.p.c., z którego możliwością zastosowania przez orzekający Sąd strony winny się liczyć zarówno w zakresie ustanowienia pełnomocnika jak i przyznania mu wynagrodzenia.

Uwzględniając powyższe Sąd, na zasadzie art. 102 k.p.c., nie obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie. (punkt III wyroku)

Rozstrzygnięcie o rygorze natychmiastowej wykonalności zawarte w punkcie IV wyroku Sąd oparł na treści art. 477² § 1 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, iż wysokość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda wynosiła 12.100 zł.